

Rhema – riječ
"Ako ustima ispovijedaš i vjeruješ, bit ćeš spašen."
Rim 10, 5-11

Naše spasenje postižemo, ne vršenjem zapovijedi, već vjerom srca i ispovijedanjem ustima. Da bismo se spasili, trebamo povjerovati u Isusa Krista - ne samo glavom, već i srcem. Nas spašava, ne vjera glave, već srca. U našem srcu treba se roditi vjera, uvjerenost, povjerenje i pouzdanje u Isusa Krista. Ako vjerujemo Kristu, tada treba uslijediti ispovijedanje vjere našim ustima, odnosno javno priznavanje i prihvaćanje Isusa Krista kao svog osobnog Spasitelja i Gospodara. No, nije dovoljno samo vjerovati srcem u sebi, već tu našu vjeru trebamo posvjedočiti i ustima. Isus je učio: "Tko mene prizna pred ljudima, i ja ću njega priznati pred svojim Ocem. Tko mene ne prizna pred ljudima, ni je neću njega pred svojim ocem i anđelima". Vjera srca donosi nam opravdanje, tj. oslobođenje od krivnje, a ispovijedanje ustima spasenje; drugim riječima oslobođenje od vječne propasti i vječni život. Spasenje na Isusovom križu postaje naš posjed po vjeri našega srca i ispovijedanju ustima.

A što sve spasenje s križa sadrži? Osim oprostjenja grijeha i vječnog života, ono sadrži svaki blagoslov na nebesima, svaku potrebnu milost i blagoslov za tijelo i dušu, za sadašnji i budući život. Na križu nam je pribavljeno izobilje Kristova života. U to izobilje spadaju, ne samo oprostjenje grijeha i spasenje duše, već i sve što je potrebno našoj duši i tijelu, kako ovdje tako i u vječnosti. Isus nam je na križu pribavio milost ozdravljenja: milost zdravlja duha, duše i tijela... "U njegovim ranama mi smo iscjeljeni". Isto tako pribavljen nam je Duh Sveti, ljubav, radost, mir, pobjeda, uspjeh, ispunjenje svake naše potrebe i milost posvećenja. Doista, Krist nam je pribavio svaki blagoslov na nebesima. Eto, sve to nabrojeno i spomenuto predstavlja naše spasenje.

Kako pak doći do potrebnih milosti i blagoslova koji nam nedostaju u našem životu? Vjerom srca i ispovijedanjem ustima. Recimo, u svojoj bolesti srcem povjerujem da sam Isusovim ranama izlječen, i onda to ustima glasno izgovaram, priznajem i ispovijedam. Neki su s vjerom srca nebrojeno puta ponavljali da su Isusovim ranama izliječeni; ponavljali su to sve dok nisu doživjeli žuđeno ozdravljenje. Dakle, u srcu vjerujemo da u Kristu već imamo ono što trebamo, ustima to glasno govorimo, priznajemo i ispovijedamo. Rezultat toga bit će fizičko i vidljivo očitovanje onoga što smo u vjeri ispovijedali. To će postati naša fizička stvarnost. Hoćemo li stoga doživjeti prijelaz iz postojećeg stanja potreba u stanje ispunjenja onog što trebamo, onda činimo korake vjere srca i ispovijedanja ustima.

Naše sadašnje životno stanje obilježeno je problemima, nevoljama, bolestima i potrebama, a tamo u Kristu je naše stanje rješenja, izlaska, oslobođenja, ozdravljenja, uspjeha, pobjede i ispunjenja naših potreba. Do tog stanja u Kristu dolazi se vjerom srca i ispovijedanjem iste ustima. Hodajmo ustrajno u vjeri, ne samo glave već i srca, te ispovijedanja ustima iste, sve dok ne doživimo prijelaz iz negativnog u pozitivno stanje.

A zašto mnogi, iako vjeruju i ispovijedaju vjeru, ne dožive ispovijedane milosti? Ponajčešće zato što vjeruju samo glavom i ispovijedaju vjeru glave, ali ne i srca. Ako vjerujemo samo glavom, tj. razumom, uzalud nam naše glasno govorenje ili pozitivno ispovijedanje vjere – ništa se neće dogoditi. Nadalje, mnogi izgovaraju riječ vjere, odnosno ispunjenje zapisanih Božjih obećanja u Svetom Pismu, međutim, nisu dobili od Boga potvrdu Duhom Svetim da je ta riječ baš za njih, i da će baš ona postati stvarnost u njihovim životima. Kad nam Duh Sveti daje unutarnju sigurnost, da je zapisana Božja riječ upravo za nas i našu potrebu, u nama se rađa vjera srca: u tom slučaju smo već na pola puta do ostvarenja odnosno postignuća. Ako nam Bog u našem srcu ne daje to zeleno svjetlo za prolaz, uzalud naše vjerovanje glavom, uzalud naše molitve kao i pozitivno ispovijedanje vjere ustima, ništa se neće dogoditi.

Da bi se Božje milosti i blagoslovi počeli događati u našem životu, trebamo od Boga dobiti Rhema riječ, odnosno posebnu riječ samo za nas. Kad Bog onu zapisanu riječ u Bibliji Duhom Svetim oživi, učini živom i osobnom u našem životu, ona će se i dogoditi. Kad Bog Duhom Svetim neka zapisana obećanja u Svetom Pismu učini osobno našim, dajući nam spoznaju da su ona baš za nas; dajući nam pritom i vjeru srca da će se ona zasigurno ispuniti u našem životu, onda će dotična

obećanja po našem ispovijedanju ustima postati naša fizička stvarnost. Nažalost, mnogi ne zadobivaju obećano, unatoč vjerovanju, molitvama i ustrajnom ispovijedanju vjere, jer nisu prethodno dobili milost spoznaje po Duhu Svetome da će vjerovano, moljeno i ispovijedano sigurno dobiti. Zašto je apostol Petar mogao čudesno hodati po vodi? Zato što je dobio od Gospodina zeleno svjetlo, odnosno dopuštenje. Petar je na lađici zamolio Isusa: "Gospodine, reci da dođem k tebi po vodi!" On mu je odgovorio: "Dođi!" Vidite, onaj *Dođi* bilo je zeleno svjetlo za Petra; taj *Dođi* bila je Rhema riječ, odnosno osobna Riječ upućena samo Petru. Da je on samovoljno, na svoju ruku, bez Isusova poziva i dopuštenja krenuo, odmah bi se utopio.

Neki mladi kršćani u Koreji htjeli su prijeći preko nabujale rijeke na čudesan način poput Petra. Krenuli su u vjeri i utopili se. Zašto? Zato što nisu poput Petra dobili Rhema riječ *Dođi!* Krenuli su bez dobivene Gospodinove riječi, osobno upućene baš samo njima i naravno, utopili su se. Tako se mnogi utope u valovima prokletstva, problema, nevolja, bolesti i potreba, premda su vjerovali, molili se i pozitivno ispovijedali vjeru, a samo zato što su se uputili u avanturu vjere na svoju ruku bez zelenog svjetla od Gospodina; bez njegovog miga i poziva te riječi osobno upućene njima, bez primljene spoznaje po Duhu Svetome, nutarnje uvjerenosti, sigurnosti i vjere primljene od njega – dakle, bez vjere srca. Stoga su na kraju doživjeli katastrofu.

Učenici su krenuli u ribolov bez Isusove osobne Rhema riječi i doživjeli također katastrofu. Lovili su cijelu noć i ništa nisu ulovili. Međutim, kad su bacili mreže na Isusovu riječ, doživjeli su veliki ulov. Zato, prvo svega tražimo osobnu Riječ vjere za sebe; ako je dobijemo, hrabro krenimo u avanturu vjere. Ako pak ne dobijemo osobnu riječ za sebe, čuvajmo se vjerskog fanatizma; jednostavno živimo svoju vjeru na razini pisane riječi Božje, odnosno Isusove nauke. Hoću reći: hodajmo u pouzdanju u Gospodina i ljubavi prema njemu; predani njemu i njegovoj volji, vjerujući da će Bog onima koji ga vjeruju, ljube i slušaju, kad-tad svako zlo okrenuti na dobro. Amen!

Antun Koprivnjak